

OLÁH ANDRÁS

más dimenzió

már rég fölöttöttél a halálhoz s itt hagytad
nékünk az otthontalan álmokat
az emlékezetből kikoptatott napok
ott gurulnak veled az októberi
szél pofozta falevelek között
– más-más dimenzióban vacogunk:
én az időre gondolok ami nincs többé
ami hajítófát sem ér nélküled...
nézem a szemedben virágzó éjszakát
s reménykedem hogy találsz valamit
bennem amiért még érdemes... s tudnod
kell: arcodat viszem ha elmegyek

nélküled

egyre kevesebb hely jut nekünk:
fiókjaink megtelnek a múlttal
arcunk a semmibe simul
egymás szokásaiban fuldoklunk
megkopott szeretkezéseink már
nem tudják megtörni az érdekek
szülte rend szürke monotoníáját
a bennünk sötétlő muszájt
ágyunkba temetkezik a kiüresedett tér
s csak a hiányod adna magyarázatot
– de nélküled azt sem tudom: mi fáj...

[a levelek is]

a levelek is visszafelé hulltak azon az éjjelen
beleolvadtunk az erdő szövetébe
cipőm orrát bámultam félszegen
a bugyrot ahová Isten száműzött
karjaid rejtekében vacogtam – hagyva
hogy az esőcseppek végigfolyjanak szerelmünkön
hogy benned lassan átmelegedjek
s hogy magadba zárj – mint gyűrűiket a fák

tiszaparti alkony

iszapba fúrt fejű
részeg fatörzs
fuldoklik a vízben

csillagokat szimatolsz
az estben: belénk szivárgó
szerelmes szavakat

félénk alázattal
kutatom arcod melegét

fáradt hullámok
loccsannak a partnak
– tenyerem álma vagy...